

ни учителъ Милко иска, докато е той живъ, да го пазимъ тука. Учителъ Милко е връстникъ съ тоя дѣдо. Заедно сж теглили радости и скърби много и много години... И много си приличатъ тѣ двамата... Сбръчкани отъ старостъ, но още здрави и горди.

Следъ малко пристигна и стариятъ учителъ Милко. Всички му станаха на крака. По-младитѣ учители и учителки му цѣлунаха ржка.

Добри дълго време приказва съ него. Той бѣше плененъ отъ добрия, веселъ и уменъ старъ учителъ.

*

Вечерта късно, капналъ отъ умора, Добри се върна въ града. Прибра се у дома си. Оми се и си легна... Изведнажъ се пренесе пакъ въ онуй село, въ училището... Ето и чиноветѣ... Ето и дѣдото-

Самодивски танци

чинъ... Но не е вече чинъ, а сжщински дѣдо... Прилича на учителъ Милко, а не е той. Бѣла коса, дълга бѣла брада до поясъ, набръчкано лице, треперливи ржце, подпира се съ бастунъ... Поклони се дѣдото и заговори:

— Азъ виждамъ, ти имашъ милостиво сърдце, учителю, макаръ да се шегувашъ и да си тѣй веселъ. Виждамъ, ти ме обикна... Азъ ще ти разкажа моята чудна история. Ти я запомни. А ако обичашъ, опиши я, за да я узнаятъ и други. До сега никой я не знае, нека я научатъ всички.

Растѣхъ азъ красиво, стройно дърво въ планината.